

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سوره مبارکه واقعه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشنده مهربان

إِذَا وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ﴿١﴾

هنگامی که واقعه عظیم (قیامت) واقع شود،

لَيْسَ لِيُوقِعَتِهَا كَاذِبَةٌ ﴿٢﴾

هیچ کس نمی تواند آن را انکار کند.

خَافِضَةٌ رَافِعَةٌ ﴿۳﴾

این واقعه) گروهی را پایین می آورد
و گروهی را بالا می برد.

إِذَا رُجَّتِ الْأَرْضُ رَجًا ﴿٤﴾

در آن هنگام که زمین بشدت به لرزه درمی آید،

وَبُئِتِ الْجِبَالُ بَسًّا ﴿٥﴾

و کوهها درهم کوبیده می شود،

فَكَانَتْ هَبَاءً مُنْبِتًا ﴿٦﴾

و بصورت غبار پراکنده درمی آید،

وَ كُنْتُمْ أَزْوَاجًا ثَلَاثَةً ﴿٧﴾

و شما (در آن زمان) سه گروه خواهید بود.

فَأَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ
مَا أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ ﴿٨﴾

(نخست) سعادت‌مندان و خجستگان (هستند); چه سعادت‌مندان و خجستگانی!

وَأَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ
مَا أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ ﴿٩﴾

و (گروه دیگر) شقاوتمندان و شومانند،
چه شقاوتمندان و شومانی!

وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ ﴿۱۰﴾

و (سومین گروه) پیشگامان پیشگامند،

أُولَئِكَ الْمُقَرَّبُونَ ﴿١١﴾

آنها مقربانند.

فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿١٢﴾

در باغهای پر نعمت بهشت (جای دارند).

ثَلَاثَةٌ مِنَ الْأَوَّلِينَ ﴿١٣﴾

گروه زیادی (از آنها) از امت‌های نخستین اند،

وَقَلِيلٌ مِّنَ الْآخِرِينَ ﴿١٤﴾

واندکی از اّمتهای آخرین.

عَلَى سُرِّ مَوْضُونَةٍ ﴿١٥﴾

(مقربان) برتختهایی که در صفوف مختلف در کنار هم چیده شده قرار دارند،

مُتَكِّئِينَ عَلَيْهَا مُتَقَابِلِينَ ﴿١٦﴾

در حالی که بر آنها تکیه زده
و رو به روی یکدیگرند.

يَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُونَ ﴿١٧﴾

نوجوانانی جاودان (در شکوه و طراوت)
پیوسته برگرد آنان می گردند،

بِأَنْوَابٍ وَأَبَارِيْقٍ وَكَأْسٍ مِنْ مَّعِينٍ ﴿١٨﴾

باقدحها و کوزه ها و جامهایی
لبریز از شراب طهور.

لَا يُصَدَّعُونَ عَنْهَا وَلَا يُنْزِفُونَ ﴿١٩﴾

شرابی که نه از آن در دسر
می گیرند و نه مست می شوند.

وَفَاكِهَةٍ مِّمَّا يَتَخَيَّرُونَ ﴿٢٠﴾

و میوه هایی از هر نوع که انتخاب کنند،

وَلَحْمِ طَيْرٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٢١﴾

و گوشت پرنده از هرگونه که مایل باشند.

وَ حُورٌ عِينٌ ﴿۲۲﴾

و همسرانی از حورالعین دارند،

كَأَمْثَالِ اللُّؤْلُؤِ الْمَكْنُونِ ﴿٢٣﴾

همچون مروارید (در صدف) پنهان.

جَزَاءٌ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٤﴾

اینها پاداشی است مطابق
اعمالی که انجام می دادند.

لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا تَأْتِيماً ﴿٢٥﴾

در آنجا نه لغو و بیهوده ای می شنوند نه سخنان گناه آلود;

إِلَّا قِيلاً سَلَاماً سَلَاماً ﴿٢٦﴾

تنها سخنی که می شنوند
«سلام» است «سلام».

وَأَصْحَابُ الْيَمِينِ مَا أَصْحَابُ الْيَمِينِ ﴿٢٧﴾

و اصحاب یمین و خجستگان،
چه اصحاب یمین و خجستگانی!

فِي سِدْرٍ مَّخْضُودٍ ﴿٢٨﴾

آنها در سایه درختان «سدر» بی خار قرار دارند،

وَطَلِحٍ مَّنْضُودٍ ﴿٢٩﴾

و در سایه درخت (خوش رنگ و پربرگ) «طلح»،

وَزَيْلٍ مَّمْدُودٍ ﴿٣٠﴾

و سایه ای گسترده،

وَمَاءٍ مَّسْكُوبٍ ﴿٣١﴾

و در کنار آبشارها،

وَ فَائِكَهٍ كَثِيرَةٍ ﴿٣٢﴾

و میوه های فراوان،

لا مَقْطُوعَةٍ وَلَا مَمْنُوعَةٍ ﴿۳۳﴾

که هرگز پایان نمی گیرد و ممنوع نمی شود،

وَفُرُشٍ مَّرْفُوعَةٍ ﴿۳۴﴾

و همسرانی والا مقام.

إِنَّا أَنْشَأْنَاهُنَّ إِنثَاءً ﴿٢٥﴾

ما آنها را آفرینش نوینی بخشیدیم،

فَجَعَلْنَاهُنَّ أَبْكَارًا ﴿۳۶﴾

و همه را دوشیزه قرار دادیم،

عُرْبًا أْتَرَابًا ﴿۳۷﴾

زنانی که تنها به همسرشان عشق میورزند
(و خوش زبان و فصیح) و همسن و سالند.

لِأَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿٣٨﴾

اینها همه برای اصحاب یمین است،

ثَلَاثَةٌ مِنَ الْأَوَّلِينَ ﴿٣٩﴾

که گروهی از اّمتهای نخستینند،

وَأَثَلَةٌ مِنَ الْأَخِرِينَ ﴿٤٠﴾

و گروهی از اّمتهای آخرین.

وَأَصْحَابُ الشِّمَالِ
مَا أَصْحَابُ الشِّمَالِ ﴿٤١﴾

واصحاب شمال، چه اصحاب شمالی
(که نامه اعمالشان به نشانه جرمشان به دست چپ آنها داده شده)

فِي سَمُومٍ وَحَمِيمٍ ﴿٤٢﴾

آنها در میان بادهای گشنده
و آب سوزان قرار دارند،

وَزَيْلٍ مِّنْ يَّحْمُومٍ ﴿٤٣﴾

و در سایه دودهای متراکم و آتش زا!

لا بَارِدٍ وَلَا كَرِيمٍ ﴿٤٤﴾

سایه ای که نه خنک است و نه آرام بخش.

إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ مُتْرَفِينَ ﴿٤٥﴾

آنها پیش از این (در عالم دنیا)
مست و مغرور نعمت بودند،

وَكَانُوا يُصِرُّونَ عَلَى الْحِنثِ الْعَظِيمِ ﴿٤٦﴾

و همواره بر گناهان بزرگ اصرار میورزیدند،

وَكَانُوا يَقُولُونَ أَإِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا
وَعِظَامًا أَإِنَّا لَمَبْعُوثُونَ ﴿٤٧﴾

و می گفتند: «هنگامی که ما مُردیم و خاک و استخوان شدیم، آیا برانگیخته خواهیم شد؟!»

أَوَّابُونَ الْأَوَّلُونَ ﴿٤٨﴾

و آیا پدران نخستین ما (برانگیخته می شوند)؟!»

قُلْ إِنَّ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ ﴿٤٩﴾

بگو: «اولین و آخرین،»

لَمَجْمُوعُونَ إِلَىٰ مِيقَاتِ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ ﴿٥٠﴾

همگی در موعد روزی معین گردآوری می شوند،

ثُمَّ إِنَّكُمْ أَيُّهَا الضَّالُّونَ الْمُكْذِبُونَ ﴿٥١﴾

سپس شما ای گمراهان تکذیب کننده!

لَا تَكُلُونَ مِنْ شَجَرٍ مِنْ زُقُومٍ ﴿٥٢﴾

به یقین از درخت (نفرت انگیز) زقوم می خورید،

فَمَالِئُونَ مِنْهَا الْبُطُونَ ﴿۵۳﴾

و شکمها را از آن پر می کنید،

فَشَارِبُونَ عَلَيْهِ مِنَ الْحَمِيمِ ﴿٥٤﴾

و روی آن از آب سوزان می نوشید،

فَشَارِبُونَ شُرْبَ الْهَيْمِ ﴿٥٥﴾

و همچون شتران تشنه، از آن می آشامید.

هَذَا نُزُلُهُمْ يَوْمَ الدِّينِ ﴿٥٦﴾

این است وسیله پذیرایی از آنها در روز جزا!

نَحْنُ خَلَقْنَاكُمْ فَلَوْلَا تُصَدِّقُونَ ﴿۵۷﴾

ما شما را آفریدیم؛ پس چرا
(آفرینش مجدد را) تصدیق نمی کنید؟!

أَفَرَأَيْتُمْ مَا تُمْنُونَ ﴿٥٨﴾

آیا از نطفه ای که (در رحم) می ریزید آگاهید؟!

أَنْتُمْ تَخْلُقُونَهُ أَمْ نَحْنُ الْخَالِقُونَ ﴿٥٩﴾

آیا شما آن را (در دوران جنینی) آفرینش
(پی در پی) می دهید یا ما آفریدگاریم؟!

نَحْنُ قَدَرْنَا بَيْنَكُمْ الْمَوْتَ
وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ﴿٦٠﴾

ما در میان شما مرگ را مقدر ساختیم؛ و هرگز کسی بر ما پیشی نمی گیرد.

عَلَىٰ أَنْ نُبَدِّلَ أَمْثَالَكُمْ
وَنُنشِئْكُمْ فِي مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦١﴾

تا شما را به صورت دیگری تبدیل کرده و در جهانی که نمی دانید آفرینشی (تازه)
بخشیم!

وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ النَّشْأَةَ الْأُولَىٰ
فَلَوْلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٦٢﴾

شما عالم نخستین را دانستید؛ پس چرا متذکر نمی شوید (که جهانی بعد از آن است)؟!

أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَحْرُثُونَ ﴿٦٣﴾

آیا درباره آنچه کشت می کنید اندیشیده اید؟!

أَنْتُمْ تَزْرَعُونَهُ أَمْ نَحْنُ الزَّارِعُونَ ﴿٦٤﴾

آیا شما آن را می روینید یا ما می روینیم؟!

لَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَاهُ حُطَامًا
فَظَلْتُمْ تَفَكَّهُونَ ﴿٦٥﴾

اگر می خواستیم آن را مبدل به کاه در هم کوبیده می کردیم تا در تعجب فرو روید!

إِنَّا لَمُغْرَمُونَ ﴿٦٦﴾

(بگونه ای که می گفتید:)
براستی ما زیان کرده ایم،

بَلِّغْ نَحْنُ مَحْرُومُونَ ﴿٦٧﴾

بلکه ما بکلی محروم شده ایم!

أَفَرَأَيْتُمُ الْمَاءَ الَّذِي تَشْرَبُونَ ﴿٦٨﴾

آیا به آبی که می نوشید اندیشیده اید؟!

أَأَنْتُمْ أَنْزَلْتُمُوهُ مِنَ الْمُزْنِ
أَمْ نَحْنُ الْمُنزِلُونَ ﴿٦٩﴾

آیا شما آن را از ابرنازل کرده اید
یا ما نازل می کنیم؟!

لَوْ نَشَاءُ جَعَلْنَاهُ أُجَابًا فَلَوْلَا تَشْكُرُونَ ﴿۷۰﴾

اگر می خواستیم، این آب گوارا را تلخ و شور قرار می دادیم؛ پس چرا شکر نمی کنید؟!

أَفَرَأَيْتُمُ النَّارَ الَّتِي تُورُونَ ﴿٧١﴾

آیا درباره آتشی که می افروزید فکر کرده اید؟!

أَنْتُمْ أَنْشَأْتُمْ شَجَرَتَهَا
أَمْ نَحْنُ الْمُنشِئُونَ ﴿٧٢﴾

آیا شما درخت آن را آفریده اید یا ما آفریده ایم؟!

نَحْنُ جَعَلْنَاهَا تَذْكَرَةً
وَمَتَاعًا لِلْمُقْوِينَ ﴿٧٣﴾

ما آن را وسیله یادآوری (برای همگان) و وسیله زندگی برای مسافران قرار داده ایم.

فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿٧٤﴾

حال که چنین است به نام پروردگار بزرگت تسبیح گوی (و او را پاک و منزّه بشمار).

فَلَا أُقْسِمُ بِمَوَاقِعِ النُّجُومِ ﴿٧٥﴾

سوگند به جایگاه ستارگان
(و محل طلوع و غروب آنها)!

وَإِنَّهُ لَقَسَمٌ لِّوَتَّعَلَمُونَ عَظِيمٌ ﴿٧٦﴾

و این سوگندی است بسیار بزرگ، اگر بدانید!

إِنَّهُ لَقُرْآنٌ كَرِيمٌ ﴿۷۷﴾

که آن، قرآن پرارزشی است،

فِي كِتَابٍ مَّكْنُونٍ ﴿٧٨﴾

که در کتاب محفوظی جای دارد،

لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ ﴿٧٩﴾

و جزیاکان نمی توانند به آن دست زنند
(و دست یابند).

تَنْزِيلٌ مِّنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۸۰﴾

آن از سوی پروردگار جهانیان نازل شده؛

أَفِيْهَذَا الْحَدِيْثِ أَنْتُمْ مُدْهِنُونَ ﴿٨١﴾

آیا این سخن را [= این قرآن را با اوصافی که
گفته شد] سست و کوچک می شمیرید،

وَتَجْعَلُونَ رِزْقَكُمْ أَنْكُمْ تُكَذِّبُونَ ﴿٨٢﴾

و به جای شکر روزیهایی که به شما
داده شده (آن را) تکذیب می کنید؟!!

فَلَوْلَا إِذَا بَلَغَتِ الْحُلُقُومَ ﴿۸۳﴾

پس چرا هنگامی که جان به گلوگاه می رسد (توانایی بازگرداندن آن را ندارید)؟!

وَأَنْتُمْ حِينِيذٍ تَنْظُرُونَ ﴿٨٤﴾

و شما در این حال نظاره می کنید
(و کاری از دستتان ساخته نیست)؛

وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْكُمْ
وَلَكِنْ لَا تَبْصُرُونَ ﴿١٥﴾

و ما از شما به او نزدیکتریم ولی نمی بینید.

فَلَوْلَا إِنَّ كُنْتُمْ غَيْرَ مَدِينِينَ ﴿٨٦﴾

گر (با انتقال به سرای دیگر، هرگز در برابر اعمالتان) جزا داده نمی شوید،

تَرْجِعُونَهَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٨٧﴾

پس آن (روح) را بازگردانید اگر راست می گویند!

فَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿٨٨﴾

(ولی) هرگاه او از مقربان باشد،

فَرَوْحٌ وَرَيْحَانٌ وَجَنَّةُ نَعِيمٍ ﴿١٩﴾

در رَوْح و ریحان و بهشت پر نعمت است.

وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنْ أَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿٩٠﴾

اما اگر از اصحاب یمین باشد،

فَسَلَامٌ لَّكَ مِنَ أَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿٩١﴾

(به او گفته می شود:) سلام بر تو از سوی اصحاب یمین (که از یاران تواند).

وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُكْذِبِينَ الضَّالِّينَ ﴿٩٢﴾

اما اگر او از تکذیب کنندگان گمراه باشد،

فَنْزُلٌ مِّنْ حَمِيمٍ ﴿۹۲﴾

با آب سوزان دوزخ پذیرایی می شود

وَتَصَلِّيَةٌ جَحِيمٍ ﴿٩٤﴾

و سرنوشت او ورود در آتش جهنم است؛

إِنَّ هَذَا لَهُوَ حَقُّ الْيَقِينِ ﴿٩٥﴾

به یقین حق و یقین این است.

فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿٩٦﴾

پس به نام پروردگار بزرگت تسبیح کن
(و او را منزّه بشمار).

صدق الله العلي العظيم